

Når mennesket konfronteres med stor ondskab, findes der en evne i det, som kalder et endnu større gode frem – Leibniz

Første del af LPAC Internationale fredags-webcast, 5. aug. 2016, med Helga Zepp-LaRouche.

Hele webcastet, inkl. engelsk udskrift, kan ses her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14032>

Jason Ross: God aften! Jeg er Jason Ross, aftenens vært. I aften har vi to særlige gæster, to ledere af LaRouche-bevægelsen. Fra Tyskland hører vi fra Helga Zepp-LaRouche, præsident for Schiller Instituttet og hustru til Lyndon LaRouche; og fra New York-området hører vi fra Diane Sare, en leder i LaRouchePAC's Komite for Politisk Strategi.

Fr. LaRouche er netop hjemvendt fra en succesrig rejse til Kina, som vi straks vil høre mere om.

For at sætte aftenens diskussion i rammer, så lad mig ganske kort diskutere nogle af de betydningsfulde begivenheder omkring spørgsmålet om krig og økonomi. På krigsfronten er Obama nu engageret i endnu en krig i Libyen, og igen, uden beføjelse fra Kongressen eller mandat fra FN. Han siger, at han angriber ISIS, som ikke var noget problem i Libyen før hans katastrofale krig dér tidligere, og hans angreb i Syrien, der har skabt en situation, hvor man ikke kan leve, i hele området.

I mellemtiden, i takt med, at Rusland samarbejder med de syriske væbnede styrker om at genindtage Aleppo fra netop denne type terrorister, så fordømmes dette af de vestlige medier som »Ruslands indblanding for at

støtte«, som de altid siger det, »Assad-regimet«, som de siger, »i Syrien«. Det er en del af en bredere orientering hen imod krig med Rusland for at forhindre, at et nyt paradigme skal overtage verden.

Som vi har set det med den nylige frigivelse af de 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelser-rapport af 11. september, så har regeringerne Bush og Obama nu i næsten halvandet årti mørklagt Saudi-Arabiens involvering i 11. september, saudiernes støtte til angrebet. I lyset af, at dette nu er blevet kendt, synes krigene i Irak og andre steder at være endnu mere kyniske og mere orienteret mod geopolitik, eftersom vi nu ved, hvordan den virkelige situation var omkring 11. september.

Og ganske kort om økonomien: Som den nylige række »stresstests«, som de kalder det i Europa, har vist, så er førende europæiske banker klar til at kollapse. Dette var faktisk ikke nogen hemmelighed før stresstestene, men nu diskuteres det mere åbent og fører til, at et voksende kor af økonomer og andre kræver præcis den form for forholdsregler, som hr. og fr. LaRouche har været fortalere for, nemlig en afslutning af universalbankmodellen og en tilbagevenden til en Glass/Steagall-bankopdeling mellem kommercielle banker og investeringsbanker. Dette skal ikke ses som blot en bankreform, men som forholdsregler, der gør det muligt at bruge banksektoren til reel, økonomisk genrejsning.

Ganske kort om det amerikanske præsidentvalg: Jeg kan sige, at det i løbet af de seneste par dage har været Lyndon LaRouches vurdering, at systemet er færdigt; at der ikke findes nogen løsning i det spil, som den amerikanske og europæiske elite forsøger at spille; at den finansielle sektor for en stor dels vedkommende må afskrives, udrenses, ligesom Roosevelt gjorde det. Ingen af disse to kandidater står til at vinde i USA. De kan højst opnå succes med at forårsage undergang. Hillary Clinton? Hun er håndlanger for Obama; hun vil fremme mere krig, som det udtrykkes i hendes kampagnetteams politik netop nu. Det, vi i stedet har brug for, er et bolværk af positive ideer for, hvad vi bør gøre.

Lad os høre, hvad vores særlige gæst, Helga Zepp-LaRouche, har at sige. Tak fordi du er med os her i aften, Helga!

Helga Zepp-LaRouche: Hallo!

Ross: Som vi ser af disse billeder, som vi viser jer her, så er Helga netop vendt tilbage fra et besøg i Kina, hvor hun var deltager i dette års G20-process, specifikt med sin deltagelse i T20-topmødet, »Tænk 20«-topmødet, der blev afholdt som optakt til G20-topmødet for statsoverhoveder i begyndelsen af september. Som man ser her, så var Helga en af deltagerne på diskussionspanelet på dette forum.

I din tale dér, Helga, påpegede du, at G20 er den mest magtfulde kombination af nationer på planeten, som har et enestående og relevant forum til at diskutere de eksistentielle udfordringer, som konfronterer civilisationen. Du opfordrede verden til at »antage et nyt paradigme, der kan lægge grunden til menneskeslægtens næste 100 år, og længere«, og pegede på, at den Nye Silkevej under Kinas anførsel er et »udtryk for denne vision«. Du opfordrede til, at dette skulle kombineres med projekter, der »vil få optimal virkning på befolkningens kognitive evner i de respektive lande, for at fremme den bedst mulige vækst i verdensøkonomiens produktivitet«, som f.eks. gennem »et forceret program for udvikling af termonuklear fusionskraft«.

Så Helga, vil du fortælle os om andres respons til dine initiativer og diskussioner under din deltagelse i T20-forummet?

Zepp-LaRouche: Dette forestående G20-topmøde i begyndelsen af september, som sponsoreres af Kina, vil finde sted i Hangzhou og kommer på et ekstremt vigtigt tidspunkt. Dette kom også til udtryk hos mange af deltagerne og repræsentanter for forskellige tænketanke, hovedsageligt fra Asien, Europa, Australien, Japan, Sydafrika og endnu flere steder; Indien. Folk gav i varierende grad udtryk for en bevidsthed om den kendsgerning, at vi har et absolut sammenfald af mange kriser, og at den kendsgerning, at det er Kina, der udformer dette G20-topmøde; hvis der er nogen, der kan komme med en positiv fremgangsmåde, så er det Kina. Det er i hvert fald, hvad jeg også ville sige, blev bekræftet af de forskellige talere.

Et mål, som Kina gav udtryk for, f.eks., var at flytte G20-processen væk fra krisereaktion til en mere gennemførlig, global styrelsesstruktur. Med andre ord, at bringe verden i en sådan form, at man ikke bare løber væk fra den ene krise til den næste, ligesom den respons, der var på 2008- finanskrisen – eller andre kriser. Jeg mener, at dette vil blive meget vanskeligt at opnå, for, for at bevæge sig væk fra krisereaktion til en mere global styrelse, en ny relation mellem verdens nationer, så ville det kræve, at de transatlantiske lande – europæerne og USA – ville være villige til at se på, hvorfor verden i den grad er i uorden.

Der var faktisk temmeligt vrede og ophedede fremlæggelser fra nogle af deltagerne, som peger på den kendsgerning, at vi har et sammenfald af kriser uden fortilfælde. Eurozonen er, efter Brexit, på vej mod sin disintegration. Andre lande følger måske i Storbritanniens spor og forlader EU. Der var stor bevidsthed til stede om det faktum, at finanskrisen i 2008 aldrig rigtigt blev løst, og at vi nu står foran en ny krise, som nogle af deltagerne, under mere private former, sagde, at de frygtede ville blive langt værre end den i 2008.

Og også terrorismen, der er ude af kontrol, især i Frankrig, i Tyskland, i Belgien; hele flygtningekrisen; kup[forsøget] i Tyrkiet, der netop havde fundet sted. Generelt var der mange mennesker, der gav udtryk for, at de var fuldstændig oprørte, eller følte sig modløse, over det faktum, at der er så stærk en anti-globaliseringsbevægelse, og en opkomst af populistiske bevægelser. De var virkelig vrede. De sagde, at dette satte spørgsmålstegn ved alt, vi har arbejdet for.

Men det, jeg fandt mest slående, var, at disse samme talere, der gav udtryk for temmelig meget vrede over alt dette, *totalt* manglede evnen til at foretage den korrekte analyse af, og stille den rette diagnose for, hvorfor verden i den grad er af led og ude af orden. Alt imens folk reagerede på alle disse fænomener, så var der en total mangel, i det mindste fra de fleste europæeres og de fleste asiatiske side, lige bortset fra kineserne, på at undersøge, hvad de forkerte overbevisninger er, og hvad de forkerte antagelser er. Hvis der ikke engang er tale om at stille spørgsmål om, hvorfor, vi har denne ophobning af kriser, så kan de selvfølgelig ikke blive diskuteret, og de kan ikke bringes til at finde det rette perspektiv for deres løsning.

Kineserne sagde mange, meget nyttige ting. For eksempel lagde de meget vægt på, at vi må bringe verdensøkonomien over på et innovationsgrundlag; at alle må deltage i frugterne af innovation som det eneste grundlag for en »bæredygtig« udvikling. Men kineserne gav en ny mening til dette ord, og at ingen må lades tilbage; at også udviklingslandene må få omgående adgang til frugterne af innovation. Det er naturligvis en særdeles god fremgangsmåde, som jeg imidlertid ikke tror, vil blive delt af alle deltagerne fra Europa, eller potentielt set heller ikke USA.

Jeg mener, at det var et meget vigtigt møde. Der er et vist håb, for jeg mener, at Kina har en klar opfattelse af, at man behøver et nyt paradigme. Men alt vil virkelig afhænge af, om europæerne i tide vil være i stand til at reflektere over, hvorfor EU er i færd med at disintegrere; hvorfor har vi alle disse problemer, inklusive lån, der er i betalingsstandsning? Der var megen snak om den italienske finanskrise. Vil europæerne være i stand til at rette deres fejlagtige anskuelser? Jeg så ikke meget af dette demonstreret ved dette møde, men lad os se. Der er mindre end fire uger til dette topmøde. Én ting er sikkert: krisen bliver skarpere, som dagene går.

Ross: Ud fra det, du siger, lyder det som om, at der var en forståelse blandt folk for, at en alvorlig krise er under opsejling. Kan du sige mere om kontrasten mellem

Kinas anskuelse, og så anskuelserne hos de andre ledere, som du så ved dette topmøde? Hvad må verden yderligere lære af Kina? Hvilke er nogle af de blokkeringer, som du ser, mht. folks evne til at forstå tingene?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at den kinesiske fremgangsmåde er den eneste, der er fremlagt, som kan overvinde geopolitik. Den nye, kinesiske model for relationer mellem nationer afspejles i mange forskellige aspekter. Ét af dem er det, de kalder initiativet med »Et bælte, én vej«, som i vesterlændinges ører lyder lidt sjovt, men det er, hvad de internt i Kina kalder perspektivet med den Nye Silkevej. Det omfatter ganske klart ideen om et »win-win«-samarbejde. De inviterer alle lande på planeten til at deltage i disse projekter. De vil gerne arbejde sammen med de europæiske nationer. De vil gerne arbejde sammen med USA. De vil gerne invitere alle udviklingslandene. Og de har, ganske udtrykkeligt, ikke en politik for geopolitisk konfrontation, med »Kina vs. USA«, eller »Kina vs. Vesten«; men de ønsker derimod at være inkluderende.

Det er meget interessant, at én af talerne – faktisk den professor, der holdt den sidste tale – udtrykkeligt sagde, at dette er en konfuciansk idé; at, hvis man ønsker en gavnlig virkning for sig selv, så må man sikre sig, at den anden part også får en gavnlig virkning. Dette er i realiteten det, der kan danne grundlag for en harmonisk udvikling blandt verdens forskellige nationer.

Jeg mener, at ideen om inklusion (altså, at alle er med-omfattet, *-red.*), om at overvinde geopolitik gennem et win-win-samarbejde om forlængelsen af den Nye Silkevej ind i alle afkroge af verden; ideen om at have en fremgangsmåde, der er innovationsbaseret, og hvor alle kan få del i frugterne, især udviklingslandene, så deres udvikling ikke forsinkes – jeg mener, at dette alt sammen er særdeles nyttige ideer, som jeg mener, står i virkelig skarp kontrast til den form for et USA, der er de eneste, der bestemmer reglerne; som holder fast ved en unipolær verden, der selvfølgelig betyder konfrontation i mange dele af verden.

Jeg må desværre sige, at nogle af europæerne, især tyskerne, var helt med på perspektivet om grøn økonomi, som i realiteten er en britisk politik, fordi det går tilbage til en artikel, som blev udgivet af Hans Joachim Schellnhuber, der er en ledende energirådgiver til Merkelregeringen, og som i 2011 udgav denne artikel om den store transformation i verdensøkonomien; som fordrede en dekarbonisering (dvs. fjernelse af kulstofbaserede energiformer: kul, olie osv., *-red.*). Schellnhuber sagde, at verdens »bæredygtighed« kun var 1 milliard mennesker!¹ Hvad man så skal stille op med de øvrige 6 milliarder mennesker, der lever på planeten, er naturligvis et spørgsmål, han ikke havde lyst til at besvare; men der findes altså noget sådant som en sammenhæng mellem den energi-gennemstrømnings-tæthed, der anvendes i

produktionsprocessen, og så det antal mennesker, der kan opretholdes.² Dette er et af hovedprincipperne i fysisk økonomi, som den udvikledes af min mand, hr. Lyndon LaRouche. Hvis man derfor ønsker at gå over til kun at anvende en meget ringe energigennemstrømningstæthed, som i sol- og vindenergi – såkaldt 'vedvarende energi' – men uden kernekraft, hvilket er, hvad den tyske regering har besluttet at gøre; det er forfærdeligt. Jeg mener, at konflikten mellem ideologi og virkelighed også var tydeligt synlig på denne konference.

Ross: Du nævner din mands økonomiske ideer, Lyndon LaRouches ideer, der er ved at blive mere og mere kendte i Kina. Du er også selv ret så godt kendt i Kina, og jeg ved, at, mens du var til konferencen, fandt der nogle interviews sted; jeg tror, vi på skærmen kan vise et af disse interviews med Beijing Review, som netop var med i udgaven fra i går. Kan du fortælle os, hvori interessen i Kina for dine aktiviteter, for LaRouches synspunkter, består?

Zepp-LaRouche: For det første, så er min mands, Lyndon LaRouches, ideer blevet studeret af mange økonomer siden i hvert fald '90'erne, eller måske endda tidligere. Der er en hel del økonomer, der er gået i dybden med spørgsmålet om fysisk økonomi, med at studere hele spørgsmålet om fysisk økonomi helt tilbage til Leibniz, tilbage til Friedrich List og Henry C. Carey.³ Friedrich List er en af de kendteste økonomer i Kina, hvis ikke den mest kendte. Jeg mener, at disse akademikere på et meget tidligt tidspunkt har indset slægtskabet mellem det, de kalder den kinesiske, økonomiske model, og så hr. LaRouches ideer. Jeg har personligt været i Kina mange gange siden '90'erne; for vi promoverede spørgsmålet om den daværende Eurasiske Landbro, den Nye Silkevej, som dengang blev erklæret for at være Kinas langfristede strategi frem til 2010; men så intervererede krisen i Asien. George Soros spekulerede imod de asiatiske nationers valutaer og bragte dem ned med 80 % på en enkelt uge, i Malaysias og Indonesiens tilfælde, osv.

Så hele denne proces (med Silkevejen) blev altså afbrudt; men nu er den helt tilbage på dagsordenen i form af initiativet for den Nye Silkevej/Maritime Silkevej, som blev annonceret af Xi Jinping i 2013. Dette initiativ udgør nu den mest dynamiske politik på hele planeten; for flere end 70 lande har allerede tilsluttet sig forskellige infrastrukturprojekter og højteknologisk samarbejde. Det forventes, at omkring 100 nationer ved årsskiftet vil samarbejde om denne nye, økonomiske model, som ikke blot handler om infrastruktur, forskning og udvikling og højteknologiske projekter; det har også udviklet et helt parallelt banksystem, i form af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, den Nye Udviklingsbank i BRIKS, Silkevejsfonden og den Maritime Silkevejsfond. Alle disse bankinstitutioner fungerer selvfølgelig radikalt

¹ Helga Zepp-LaRouche: »Klimaforandring som middel til oprettelse af et globalt miljødiktatur«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=8297>

² Animations-video: Energi-gennemstrømnings-tæthed, med dansk udskrift, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4549>

³ Helga Zepp-LaRouche: »Principperne for fysisk økonomi«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3039>

anderledes; de er ikke rettet imod kasinoøkonomi, men er rettet mod finansiering af infrastruktur, og er derfor i realiteten den form for industribankpraksis, eller finansiering af landbrug og andre projekter, som er en del af realøkonomien, som den transatlantiske sektor desværre fuldstændig har opgivet – især siden ophævelsen af Glass-Steagall (1999). Det udgør derfor en meget vigtig redningsbåd i tilfælde af, at det transatlantiske finanssystem kollapser, hvilket kan ske hurtigere, end de fleste mennesker tror muligt.

De gode nyheder er, at man har dette parallelle, eller, som kineserne siger det, dette komplementære banksystem; så det ligger ikke fuldstændig uden for ethvert håb, at europæerne og USA kunne associere sig til dette system, hvis det bliver åbenbart, at det nuværende system ikke er bæredygtigt – og det kunne ske, hvornår, det skal være.

Ross: Det er interessant, at, alt imens tyskere bringer denne dødbringende, grønne ideologi til Kina, så var der, samtidig med, at du var i Kina, en konference i Hannover for at markere 300-året for den store, tyske filosof Gottfried Leibniz' død. Flere kinesiske akademikere deltog, og nogle af deres temaer handlede om forbindelsen mellem konfucianisme og Leibniz' syn på verdensanliggender.⁴ Konferencens overordnede tema handlede om, hvordan hensynet til andre er det nødvendige livssyn.

Lad mig stille blot endnu et spørgsmål om G20, og så vil jeg gerne spørge dig om Deutsche Bank. Mener du, at dette er den form for fora, som kan være virkningsfulde i at gøre denne form for politik til virkelighed? Med andre ord, er G20 en form for diskussionsgruppe, der kan gøre fremskridt i at få denne politik gennemført?

Zepp-LaRouche: Det ved jeg ikke. Som jeg sagde, så er det den nuværende organisation, der består af de mest magtfulde nationer. Der var naturligvis også nogle repræsentanter for nogle mindre lande, der gav udtryk for, at de ikke følte sig fuldstændig repræsenteret af denne kombination i G20; og det er fortsat et stort spørgsmål. Jeg mener, at kineserne vil have de bedste hensigter mht. at bringe et nyt paradigme ind; at behandle spørgsmålene ud fra standpunktet om at flytte menneskeheden in i en ny æra på et tidspunkt, hvor den er i yderste fare. Men jeg ved ikke, om dette format vil være passende for at opnå dette, i betragtning af, at én ting er at have behagelige topmøder, og det er selvfølgelig vigtigt at have dem; men de virkelige spørgsmål vil blive afgjort af, hvad der sker med finanskrisen. Som jeg sagde, at forvandle G20-processen fra en krisereaktion og til et mere stabilt perspektiv for hele den menneskelige art ville kræve, at europæerne og amerikanerne er villige til at behandle den kendsgerning, at deres finansielle system er bankerot, og så implementere Glass-Steagall. Bliv de insolvente lån kvit; stands kasinoøkonomien – det, som vi har foreslået. Der er lykkeligvis nogen aktivitet for at fremsætte Glass-

Steagall i USA og også i nogle europæiske lande; men i øjeblikket giver G-7-regeringerne ikke udtryk for, at de er villige til at gøre det, så det vil skabe en reel konflikt.

Et af de spørgsmål, du nævnte i din indledning, konflikten mellem USA og Rusland i Syrien og over spørgsmålet om, hvem, der er terrorist og hvem, der ikke er; dette er spørgsmål, der vil blive afgjort uden for rammerne af G20-topmødet, der kun behandler økonomiske og finansielle spørgsmål. Selv om disse spørgsmål naturligvis indvirker på det finansielle system.

Jeg mener, at det er meget vigtigt at mobilisere befolkningerne i Europa og USA til at erkende, at vi må gå ind i et nyt paradigme for internationalt samarbejde. For de problemer, der konfronterer menneskeheden lige nu, er så store, at jeg ikke tror – hvis man ikke finder en løsning, der er inkluderende – vi må komme væk fra geopolitisk konfrontation og frem til menneskehedens fælles mål, så som at kæmpe – jeg tror, at G20 sandsynligvis vil fremkomme med noget nyttigt mht. at adressere spørgsmålet om at overvinde sult og fattigdom. Ud fra forskellige diskussioner, som jeg havde, mener jeg, at der vil komme en sådan dagsorden; men vil den blive virkeliggjort? For det betyder at afskrive udestående derivater til \$2 milliarder (2 med femten nuller). Så vil disse behagelige ord blive ledsaget af de handlinger, der vil gøre det muligt? De handlinger, som er at gøre en ende på dette nuværende system med globalisering, baseret på højrisikospekulation; det er det afgørende spørgsmål. Jeg mener derfor, at vi ikke bør sidde der og vente og se, hvad der sker, men at vi må mobilisere befolkningerne i de respektive lande, USA og de europæiske nationer, for at sikre, at de eksisterende løsninger, såsom de Fire Love⁵, som hr. LaRouche har defineret, bliver implementeret.

Glass-Steagall er det umiddelbare første skridt; så går man videre til et statsligt kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton; dernæst går man til videnskab, baseret på samarbejde om rumforskning og kolonisering af rummet, som drivkraft (for økonomi og udvikling); og man skaber et nyt, internationalt kreditsystem til fremme af den form for projekter, som er defineret under den Nye Silkevej. Jeg mener, at vi må mobilisere befolkningen til at blive aktiv; for tiden er ikke til at sidde på stakittet og blot kigge på, hvad disse såkaldte 'eliter' foretager sig, for dette var en anden ting, der kom frem under forskellige former: At befolkningerne har mistet tilliden til disse eliter, der repræsenterer dette globaliseringssystem. Ansvar for at finde løsninger på situationen må derfor gå over til dem, der har ideer om, hvordan vi kommer ud af situationen. Hvilket er, hvad vi gør i New York med Manhattan-projektet; det, som det Internationale Schiller Institut gør; men jeg mener, at vi har brug for jeres støtte – I, som ser dette lige nu. Jeg vil gerne appellere til jer om at blive aktive sammen med os og være med til at gennemføre disse løsninger.

⁴ Jason Ross: »En introduktion til Gottfried Leibniz, det fantastiske geni«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=12423>

⁵ Lyndon H. LaRouche: »Fire Nye Love til USA's omgående redning«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1460>